

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Imago Primi Saecvli Societatis Iesv

Bolland, Johannes

Antverpiae, 1640

Oratio Qvarta, Parænetica ad Patres ac Fratres ad militiam Christi vocatos,
rspondes Meditationi S. Ignatij, quæ inscribitur De duobus vexillis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97844](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97844)

bus, vastavit: non vicentisq̄ue præliis populos debellavit, verum animos eorum voluntateq̄ue ita vicit, CHRISTIq̄ue seruituti adiunxit, vt dirissimos cruciatu ipsamq̄ue oppetere mortem mallent, quam vel minimum ab illius imperantis obedientiâ recedere, illiq̄ue non vivere, aut sub illius cruce non censeari. Vndecies centena hominum milia suâ ipse dexterâ salutaribus vndis abluisse fertur: capitales autem reos à morte innumeros liberavit, omnesq̄ue Regni caelestis heredes esse iussit. Reges multos, regiq̄ue sanguinis propinquos complures, regis crucis seruituti non ignobili sacramento adstrinxit: vbiq̄ue victoriæ suæ signa, vbiq̄ue trophæa reliquit, donec in Sinatum portu tot emensus terrarum spatia, spoliis Orientis onustus, ad triumphum in caelos euocatus est, post mortem etiam mortalibus salutem allaturus. Iam verò quantum interest huius inter & Alexandri victoriæ? hic plerosq̄ue perdidit eorum siue qui vincebant, siue qui vincebantur: iste seruauit omnes, & hos quidem æternum perituros, nisi victi feliciter fuissent, siquidem incruenta vbiq̄ue prælia gessit, nisi sicubi generoso Martyrum sanguine tellus vsq̄ue pinguefacta nouam victoriæ sementem admittit, vnde corroboratâ deinceps fide in posterum vberiores laureæ succrescerent: adeo nec victi quidem victoribus infeliciores existerent. Quam verò miseri Macedones tam diuturno ac periculoso bello dicam, an exilio: è quo pauci omnino fracti mutilatiq̄ue in patriam reuertère: quam afflicti prostratiq̄ue per Macedonas Asiatici, suis & facultatibus, & propinquis, & libertate, & patriâ, vitâque etiam ipsâ spoliati: vinci à Xaeris crucisq̄ue seruituti subiici, adeo optabant barbari, vt hanc seruitutem instar triumphis esse ducerent. ab Alexandro siqui seruarentur, vitam omni morte acerbiorē existimabant, ludibrium tyranno in triumpho spectaculisq̄ue futuri. Itaque victorem oderant hi, à quo opprimebantur: isti colebant vt parentem, vtpote cui innumera beneficia salutemq̄ue ipsam acceptam referebant. Et hactenus quidem in vtramque partem de propositâ initio quæstione disputavi: cuius iudicium ac sententia vt libera omnibus atque integra essent, sic in vtramque partem rem totam moderatus sum, vt tamen ipsa per se satis ostendat, quoniam omnis hæc inclinet oratio, minusq̄ue à vero abesse videatur, quisquis crucis ignominiam contemptioneq̄ue mundum facilius à mansuetis CHRISTI militibus, quam armorum vi ac multitudine præliorum à truculentis belli Ducibus subiici posse existimauerit.

& prap-
nitur.

ORATIO QVARTA,

*Paranetica ad Patres ac Fratres ad militiam CHRISTI
evocatos, respondens Meditationi S. Ignatii, qua inscribitur
De duobus vexillis.*

Narrant Ecclesiasticæ historiæ Scriptores, Reuerendi Patres, Fratresq̄ue charissimi, Imperatori Constantino, Græcæ superstitionis tenebris adhuc circumfuso, dum aduersus tyrannum Maxentium moueret, paululum à meridie declinante sole (quasi iam tum orienti splendi-

splendidius Fidei locum daret)emicuisse è cælo salutare Crucis signum, totique conspicuum apparuisse exercitui, insolito lumine resplendens, & auspiciatissimâ istâ epigraphe insignitum: IN HOC VINCE. cumque animi penderet Cæsar, quid signum portenderet; proximè sequenti nocte spectandum se præbuisse ipsum humani generis Seruatorem CHRISTVM, qui denuò præmonstratum exhibens signum, iterum iterumque commonebat, vt, petito inde exemplo, nouum erigens vexillum, exercitui suo proponeret; certum deinceps diuinæ opis victoriæque futurum pignus, Romanis aquilis draconibusque præsentius, ipsoque Ancili atque Palladio, pro imperij olim custodiâ habitis, longè religiosius atque sacratius. Itaque Imperator, diuino dicto audiens, extemplo Christianæ Religionis Mystas accersere: ex iis de CHRISTO eiusque signo sciscitari permulta: eosdem in consiliis iudiciisque assessores sibi adiungere: vnum verumque, quod sibi apparuerat, Numen omni cultu ac veneratione prosequendum ducere: denique, vt iussus fuerat, salutare signum ex auro gemmisque confectum toti exercitui, tamquam exploratum salutis symbolum, posthac præferere. Maxentius contra, vt erat cacodæmoni auctoratus miles, vana indies auguriâ captare, Sibyllina oracula euoluere, præstigiis tempus contere, & quæ de cælo ad futura desperabat auxilia, ab inferis conquirere: donec tandem in aciem explicatus est vtrimque exercitus. Stabat hinc Romam Italiamque seruitute oppressam tenens Maxentius, ac sub signis suis centum & octoginta peditum millia & octodecim equitum censebat: illinc verò cum exiguâ militum manu, sed Deo propitio fretus, & obseruatis de cælo confidens signis, appropinquabat Constantinus. Quid deinde consilij cepisse arbitramini? an castra metatum, an loricâ valloque munitum, inimicorum saltim irruptionem præsolatum fuisse existimatis? Imò verò etiam hostem vltro laceffuit, impressionem fecit; eâ felicitate, vt, profligato cæsoque ad internecionem exercitui, Maxentium, Tiberis alueo miserè demersum, Romano exegerit Imperio. Scilicet tanti est sub Dei signis militare, sibi que persuasissimum habere, non sine singulari ipsius numine prælia committi. Quod dum commemoro; cui, obsecro, nostrum non emicat atque exultat animus, dum prima militiæ nostræ rudimenta atque tirocinia memoriâ recolit? Quis enim vestrum ignorat, quo omine quibusque prodigiis vanitatis castra deseruerit, & in hanc militiam adscriptus sit Primipilus noster Ignarius? quibus ostentis commonitus, istam Ecclesiæ auxiliarem conscripserit legionem? Vt è multis pauca adferam; quàm isthæc, amabo, felicia fuere portenta, quando adhuc tironem agens Minorescæ, octo ipsos dies abductus à sensibus, totusque Deo vacans, à Summo Imperatore IESV noua militandi hausit documenta? quando militum delectus habendi, eosque sacramento adstringendi, ac denique Societatem hanc, quâ diuino munere fruimur, certis legibus præceptisque conformandi potestatem ac sapientiam diuinitus accepit? Tum certè (vt ex ore Parentis nostri commemorare solitus erat R. P. Euerardus Mercurianus) duorum Vexillorum diuinitus oblata ei fuit species, meditationis typo in aureo Exercitiorum libello deinde expressa:

M m sub

*Labarum
Crucis
Constanti-
no in aëre
ostensum.*

*Maxentij
in Con-
stantinum
apparatus
bellicus, &
prælium.*

*Ignarius
quomodo
sacram mi-
litiam sic
auspicatus.*

*Lud. de Pal-
mâ in Praxi
med. de duo-
bus Vexillis.*

*Occasio
meditatio-
nis de Duo-
bus vexil-
lis CHRIS-
TI & Lu-
ciferi.*

*CHRIS-
TUS suos
ad sacram
militiam
hortatur.*

sub quorum altero in patentium camporum æquore prope Ierosoly-
mam, altero prope Babylonem erecto; hinc humanæ stirpis capitalissi-
mus hostis Lucifer in igneo fumosoque solio, fastu turgidus, formâ hor-
ribilis, vultu truculentus; inde clementissimus humanæ salutis assertor
CHRISTVS, humili quidem demissoque insistenti loco, sed augu-
stissimâ pulcherrimâque formâ, incredibilem in modum amabilis
conspiciebatur. vtriusque autem copias pro se quisque suas cogebat: coa-
ctas, in omnem terrarum orbem quaquaversus immittebat: inmissas,
in hominum perniciem alter, alter in salutem, compositâ vterque ora-
tione, accendebat. Et CHRISTO quidem hæc orationis videri pote-
rat fuisse summa: firmum fixumque sibi esse, hominum animas, opti-
mo iure suas, imagine suâ, vtpote Conditoris, insignitas; sanguine suo,
vtpote humanæ salutis assertoris, purpuratas, à deterrimo inimico in-
iuriosè direptas, avaritiâ illaqueatas, ambitione ireritas, libidini man-
cipatas, postliminiò sibi vindicare. Ideò se iam olim à principio, in
omnes mundi plagas beatas è cælo mentes ad mortalium tutelam de-
stinasse: ideò Patriarchas Vatesque diuinos tamquam antesignanos sub-
misisse: ideò sese ipsum humanâ formâ indutum in arenam descendisse:
ideò Apostolos duodecim, veluti totidem Duces ac Legatos, aliosque
velut Tribunos ac Centuriones exercitui suo præfecisse. *Quare vos,*
inquit, quibus Regni mei defensionem, sed & propagationem con-
credidi, quos laborum periculorumque, sed & gloriæ socios adoptavi,
videte, nequid generositate vestrâ indignum admittatis: videte etiam
atque etiam, quantâ meâ iniuriâ vestrâque ignominia ad nequissimi
aduersarii mei castra Lutherus iuxtâ atque Calvinus, coniurati ambo
perduelles, conquistoresque omnino vaferrimi, nouam in dies accef-
sionem faciant. *Quin ergo* expergiscimini, vos præsertim, sociali ob-
stricti foedere, & in salutem animarum pro virili incumbitis? quin
omni studio proximos ad opum caducarum despicientiam exhortami-
ni? cur non omni diligentia ad inanium dignitatum vanissimi que
honoris aspernationem affectatores meos excitatis? denique cur non ad
Christianam perfectionem moresque Deo dignos commilitonum ani-
mos inflammatis? Coniicite oculos in eum, qui huius militiæ signum
extulit. Quòd si præmia militiæ spectatis, nulla unquam fuerunt am-
pliora stipendia, nulla magis opima spolia, nusquam augustiora victo-
riæ insignia. *Quid ad hæc animi fuisse existimatis* Tribuno nostro
Ignatio, qui recens huic militiæ nomen dederat, & ipsâ quidem fortu-
natâ nocte (vt ne quid ominis auspicii que deesset) quâ olim in vtero
beatissimæ Virginis, supremus agminis istius Ductor IESVS, huma-
nâ se naturâ velut armis accinerat? quibus arbitramini ignibus gene-
rosam arsisse pectus, quod nuper ipsa cæli Regina, melior Pallade bel-
latrix, castitatis baltheo videri poterat præcinxisse, cum nouæ militiæ
candidatus Virginis ante aram legitimum diceret sacramentum? Cer-
tè, simul atque qui octiduum à sensibus abfuerat animus, ad se rediit;
nihil habuit prius, quàm, Ah IESV! ah IESV! anhelante pectore
succlamare. Planè quasi iam tunc antecedentia isthæc Ducis sui signa
assequi studiosè adniteretur. Quippe iam inde nuntio rebus humanis
misso,

missio, patientiâ paupertatis ornatus, dicam, an armatus? pannosum vilis mendiculi sacco, tanquam sagum militare; rerum omnium indigentiam, quasi commeatum sumperat. honorum verò cupiditatem ita sui despectione veròque humilitatis studio, quasi inexpugnabili vallo, è corde suo excluderat, vt nec aperto Marte, nec per cuniculos, irrupturam vnquam esse confideret. Etenim iam tum in ore & animo præclara fuit illi tessera, AD MAIOREM DEI GLORIAM: quâ omnia in Deum bonorum omnium fontem refundebat, nullâ ad se laudis aut gloriæ parte deriuatâ. Exinde ergo (vt vel nominis ferebat notio) orbi inflammando quasi nouus CHRISTI miles Ignatius, cum humani generis hoste strenuè manum conferere, animarum prædas agere, proposito libello (quem Spirituales Exercitationes inscripsit) socios conquirere, exercitationibus excolere, militiæ huius disciplinâ imbueret, aciem instruere, mundum denique vniuersum quaquâ posset Dei vnus imperio subiugare. Quod successu tam felici perfecit, vt cum emeritis stipendiis à cælesti illo Imperatore honestissimam missionem obtinuit, è vitæ statione euocatus, victricia Christianæ Fidei pietatisque signa, non per Europam tantum, deuictis passim hæresibus, expugnatisque vitiiis, verum etiam per Africam atque Asiam, & extremas Orientis Occidentisque Indias, impiis Gentilium sublati superstitionibus, à laureatis suis militibus vndique circumferri conspexerit. Nimirum istud erat, allatum de cælo Imperatorium IESV Labarum agnoscere, & sub eodem nauiter fortiterque depugnare. Agite nunc, & quod potestis optimo iure, deprædicare istud Constantino conspicuum signum. At ego potius collaudandum assero, quod adspicibile fuisse videtur Ignatio. Istud eminus in cælo, hoc cominus in terrâ: istud aliquâ diei & noctis parte, hoc (vt mihi non vno argumento confici posse videtur) noctu & interdium continenter octiduum: istud de Maxentio, hoc triumpho de immanissimo cacodæmone agendi prænuntium: istud denique effigiem prætulit crucis, hoc ipsum potius Saluatorem victricia crucis suæ insignia præferentem. Hoc ergo vexillum curæ fideique nostræ concreditum est, ad huius custodiam sacramento adacti sumus.

Audistis, ni fallor, aliquando de Lutheri Caluiniq; antesignanis ac prodromis, qui è Gallia latebris erumpentes, succenturiatos cacodæmoni milites se ipsi nuncupabant: nec alterius imperium aut vexillum accipiebant quàm cacodæmonis, eiq; tertio quoque verbo se deuocabant. Hic enim istiusmodi perditissimorum hominum erat sermo, hæc impia tessera: quâ ad incredibilem animarum stragem edendam diabolicâ malitiâ atque nequitia identidem utebantur. Neque ab hac execrandâ dæmonis compellatione multum abludivit illa Christianæ Reipublicæ perniciæ Lutherus, quando & dicta omnia & scripta sua isto execrando nomine velut sale rebus omnibus condiendis, inspergit, & (tamquam si velato capite conceptisque verbis isti se Duci deuouisset) in eo omnem operam industriamque suam ponit, vt numquam à signis eius, cum quo modium salis se comedisset iactabat, abiunctus, in finis hominibus exitium adferat sempiternum. Nos autem quo animo erimus? minorne erit aut industria aut sedulitas nostra ad multorum salutem, quàm illorum

M m 2 ad

*Signum
militiæ no-
stræ præ-
stantius,
quàm Con-
stantini.*

*Hæreticis
militiæ
tessera ca-
codæmon.
Franc. Ga-
rass. l. 7.
sect. 8. citat
Arnoldum
Feronium.*

ad communem perniciem? Nonne insignis erit ignominia nostra atque perfidia, si deuotionis nostræ immemores vel latum vnguem à vexillo disceserimus? non illo pseudoSoteris Antiochi, cui perperam cum suo pentalphâ commentitiam salutem inscripserat, à Magni Alexandri genio, vt somniarat, commonitus; sed vnici verique Soteris IESV, qui sese iussu Patris æterni, apertis quinque corporis sui vulneribus, vt totidem sempiternæ salutis initiis, mysterij plenum exhibuit pentalpha. Quò fortè in diuino illo Canticorum Epithalamio, solers alludens Sponsa, iuxta interpretationem Hebræam apposuit accinebat: VEXILLVM EIVS SVPER ME CHARITAS.

Pierius Valerian. l. 47. Hieroglyph.

Cant. 2. 4. Charitas CHRISTI vexillum nobilissimum. Cornelius à Lapide Numer. c. 3. v. 2.

Otryadis generositas. Plutarchus in Parall.

CHRISTVS in crucem actus nobis pro trophæo. Matth. 26. 56.

Ioannis 19. 19. CHRISTO anima nostra & vita debetur.

Fuerint sanè Israelitarum ex Ægypto mouentium non varia magis, quàm egregia signa: alia leonis, alia bouis, alia hominis, alia aquilæ hieroglyphicâ specie depicta, quibus à tergo, à fronte, à lateribus sanctissimi Tabernaculi, religiosæ vbique populi excubiæ suis quæque locis definitæ constabant. Duxerint ornatè politeque singula colores suos, à sacris illis margaritis, quas sacrosanctæ instar bullæ, pectore suo velut sacratio, Pontifex maximus circumferbat. Hisce nihilominus posthabitis, vnicum præconiis efferebat Sponsa: VEXILLVM EIVS SVPER ME CHARITAS. De fortissimo Spartanorum Duce Otryadè prodidit Plutarchus, quòd extremam belli aleam cum Argiuis expertus, plerisque suorum trucidatis, ipse quoque vulneribus propè confectus, adeoque demortua inter cadauera depositus, tamen exsuscitato rursus spiritu, in hastæ commodum adiacentis fragmentum se crexerit: eo nixus, ad hostium occisorum corpora perreparit, disiecta passim eorundem scuta armaque collegerit: è quibus inexpectatum Ioui ponens trophæum, proprioque sanguine, non secus ac victor inscribens, victoriam sibi suisque & plebem agri possessionem, de quâ erat concertatio, asseruerit. At certè nobilius est Imperatoris nostri trophæum: qui suis omnibus tamquam profligatis (namque omnes, relicto eo, fugerunt) ipse demum exquisitissimis dilaceratus tormentis, tandemque ignominiosissimam actus in crucem, tribus quatuorve trabalibus manus ac pedes transfuerberatus clauis, spinis caput transfixus, exhaustus sanguine, defectus viribus, se ipse diuinissimum prorsus constituit trophæum, proprio cruore Deo Patri dedicatum: & quidem tam manifesto triumpho splendore, vt vel inuitis hostibus hanc triumphalem extorsit inscriptionem, IESVS Nazarenus Rex Iudæorum? Et erit qui animam suam tanto labore atque impendio emptam, Deo vindicatam, per summum scelus suffuretur denuò? qui se Domino suo ereptum, iniquissimis prædonibus atque tyrannis aut mundo, aut carni, aut dæmoni spontaneo tradat mancipio? quin potius vnâ mente ac voce conclamemus omnes: VEXILLVM EIVS SVPER ME CHARITAS. Quemadmodum enim si bello quispiam arcem expugnauerit, confestim vexillo suo imposito, æquè vt iniectâ manu, vel posito pede, suam sibi rectè vendicat: ita Liberator noster, hominum omnium, nostrumque in primis, animas victrice morte suâ dæmonis potestati subtractas, triumphali itidem amoris sui labaro ritè sub ditionem suam redegit. Vnde generosam istam

istam veramque ex heroico Pauli pectore depromptam habemus vocem: *Pro omnibus mortuus est CHRISTVS, vt, & qui viuunt, iam non sibi viuunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit.* Quamobrem nonne merito sub hoc vexillo assidui excubemus, strenui dimicemus, infracti perseveremus? Coeant alij in societatem ad pretiosas quascunque merces ab extremo orbe aduehendas, alij ad insanam aliquam substructionem molendam, alij ad honorum fumos aucupandos, alij vt carnis voluptates consecrentur, alij denique aliam ob causam; nobis non alius praefigatur scopus, quam sub militaribus IESV signis stipendia facere, nec animam tantum propriae, sed ceterorum etiam omnium, quoad fieri poterit, lucris imminere. Deus immortalis! quantus hic operae fructus? quam amplum lautumque stipendium? Quis enim immortalis animae nobilitatem ac pretium fatis pro dignitate poterit exaggerare? Haec est enim pretiosissimus Dei thesaurus, diuinæ Maiestatis thronus, microcosmi nostri caelum, inestimabile naturae margaritum, beatarum mentium socii, sponsa dotali caeli Regno beanda, filia hereditate donanda, Regina bonorum omnium possessione cumulanda. haec illa numeris omnibus absolutissima effigies, Coe Apellis Venere, eburneaeque Phidiae Mineruam longè nobilior, quam à tartareo incendio vel maximè vindicatam ac seruatam supremus voluit Artifex. haec illa venustissima Rachel, cuius gratiam, non quatuordecim tantum anni, sed tres & triginta, perpetuis laboribus & cruciatibus exantlati, vix paucorum instat fuere dierum, praeter amoris magnitudine. haec denique, quae se praeter ceteris rebus creatis Deo curae & cordi esse in Canticis deprædicat, dum ait: *Vexillum eius super me charitas.* O vexillum nullis militaribus signis conferendum! diuini amoris magnificentissimum trophaeum! non (vt illa Romanorum labara) oleo superstitioso delibutum, aut rubricam vulgari tinctum; sed pretiosissimo Seruatoris nostri sanguine purpuratum. Et erit aliquis ex hac illustrissimam IESV cohortem tam vecors, qui nobilissimum illud signum nefariis inferorum praedatoribus velut spoliū exponat, & quasi è manibus sibi effringi patiatur? Sanè signiferum illum, Variam clade, in sanguinolentam paludem media inter cadauera reconditum delituisse accepimus, ne in hostium potestatem Romana veniret aquila, quam intra balthei sui latebras abdiderat. Nec minus gloriae consecutus est ille, qui, commissa apud Thrasymenum pugna, vt aquilam item hostium direptioni subduceret, quam terram alioue non ignobili ausu occultare frustra tentarat; tandem subitis inimicorum obrutus telis, cadente corpore solerter obtexit, ne mortuus magis quam viuus suis partibus defuisse videretur. Imò nec defuit posterioribus hisce bellis, qui Atrilij Romani & Cynægiri Atheniensis æmulus, abscissa dexteram, quam vexillum gestabat, è vestigio idem læuam apprehenderet: eaque rursus amputatam, pertinaciter dentium morfu ita validè arripere, vt non nisi vnâ cum capite poneret. Deus immortalis! quantus hic ardor animi ad vexillum ab iniuriis hostiumque potestate vindicandum! Neque absimiles heroas in Ecclesiae castris nostraeque militiae comperio. Quid enim aliud Apostolos, & Apostolicos viros, & in iis Xauerios, Criminales, Siluerias, Aquauiuas, Spinolas,

2. Corinth.
5. 15.

Anima-
rum lu-
crum ma-
ximum.

Anima-
rum cura
maxima
habenda.

Florus lib. 4

Sil. Ital.
lib. 6.

las, Barzæos, Anchietas, aliosque nostrorum quamplurimos in remotissimas egit regiones toto orbe diffitas? quid enavigare coëgit maria vastissima, turbinibus agitata, fluctibus concita, tempestatibus horrida, piratis infesta, scopulis, vadis, naufragiis formidanda? quid terras penetrare frigore rigidas, calore feruentes, sterilitate damnatas, nullaque re magis quam egestate nobiles? quid, inquam, illos exstimulavit ad excolendas nationes moribus incultas, crudelitate barbaras, diritate atque immanitate terribissimas? Non aliud sanè, quam quòd ubicumque inaudierant animas exstare, Dei imagine quasi vexillo insignitas, eòdem sibi contendendum esse statuerent. quibus quibus intolerandum videbatur, tot illustrissimas quasi Sionis arces à dirissimis tyrannis subactas, victricia dæmonis vitiorumque præferre insignia, ad cælestis Imperatoris iniuriam indignissimumque contemptum. Agite nunc generosa pectora, quibus pro Imperatorio ac principe signo datum I E S V Labarum: state pro gloriâ Principis vestri, eique vindicias parate. Nullusne erit Ioab, qui cæcos & claudos, coniuratos Davidis irrisores, è summis Sionis arcibus propugnaculis exterminet? nullus diuini honoris zelo flagrabit Mathathias, qui idola isthæc non infidelitatis modò, sed & avaritiæ, & ambitionis, & arrogantiæ, conuellat atque disturbet? At saltem pereuntium tot animarum vos tangat miseratio, quas ab interitu sempiterno vindicasse, opus est humano maius, atque ad eò diuinorum omnium diuinissimum. Viderit sanè diem nullum lætiores Probus, quam illum, quo adhuc miles, in publicâ concione ab Aureliano Cæsare coronâ ciuicâ donatus, hocce præclarum audiit elogium: *Suscipe, Probe, præmia pro Republicâ: suscipe coronam ciuicam pro parente.* Dixit etiam magnus Africæ dominator Scipio, *Malle se unum ciuem seruare, quam mille hostes occidere.* Præulerint alij coronam querneam auream atque gemmeam, eamque Imperatorij palatij valuis vt præcipuam partem Maiestatis ac gloriæ suæ affixerint, vt hoc indicio patriæ Patres haberentur. Nihilominus istud ego meritò contendam semper atque conficiam, humanas animas, æterno exitio ereptas, æternâ salute donatas, cælo ciues asserere; longè amplioris esse laudis atque victoriæ: tantumque præstare ceteris, quantum anima corpori, vita immortalis mortali, gloria sempiterna caducæ, cælum ipsum terræ noscitur antecellere.

Animas ab interitu vindicare maxima gloria.
Vopiscus in Probo.

Capitol. in Anton. Pio.

Maiorum exempla nos excitent.

Quæ cum ita sint, quid est cur non strenui atque alacres sequamur ac persequamur vexillum illud, à quo nec ipse terræ cælique Monarcha unquam censeri voluit abfuisse? quod imagine suâ decorauit, cruore suo consignauit, perpetuum denique triumphus sui dedicauit consecrauitque trophæum: vexillum, inquam, illo Constantini Magni longè nobiliter atque præstantius, à supremo Imperatore I E S V, militiæ nostræ, non sine singulari prodigio atque auspicio exhibitum: cui incorruptâ semper fide inuictâque constantiâ coniunctissimus adhæsit Dux noster Ignatius: istud denique vexillum, quod tot commilitones nostri, nobilissimæ gloriosissimæque animæ, omni Romano signifero gloriosius sunt tutati. O vtinam è cæli Prytaneo in conspectum nostrum se darent tot emeriti militiæ nostræ heroës, qui triumphantes ob seruatum propa-

propagatumque istud Dei signum, quasi igneis Eliae quadrigis in caeleste Capitolium sunt inuecti! Iam forderent Romanæ fortitudinis miracula Scæuæ & Scæuolæ, vel cum solis Iaponiæ Martyribus compositi: vbi tot noui Machabæi, tot noui Laurentij atque Vincentij, tot noui Stephani & Sebastiani, tot Victores atque Mauritiij; quorum laudatissima trophæa, nobis potius ignauia excutiant somnum, quam illa Miltiadis Themistocli. vbi tot indefessi præcones atque oratores, qui nobis adhuc in acie versantibus nocte dieque istud celestina inculcent, quod illustris Martyr Ioannes Godoius, à tirocinij sui non inglorio Præfecto altè imbibitum, quadraginta Sociis in Brasilo mari pro CHRISTO certantibus accinebat: *Ne degeneremus à præcelsis cogitationibus filiorum Dei.* Utinam, inquam, inuictissimos istos audiamus Athletas è cæli prætorio conclamantes: *A vexillo ne absis.* Quid conclamantes dico? inò iam pelle suâ, quam grauissimos inter labores, difficillima inter certamina, crudelissima inter tormenta, libentes alacresque posuerunt, sanctius nobis tympanum, quam olium Zisca, testamento legantes, quo illud perpetuè nobis insonent: *A vexillo ne absis.* Hoc ossibus suis quasi tibiis ac tubis, omnibus nobis præcinere peruelint: *A vexillo ne absis.* Hoc sanguine suo cordibus nostris inscribant: *A vexillo IESV ne absis.* Sed superuacua videri potest aut mea aut cuiusquam commilitonis exhortatio: vnum addo quod nobis merito sit instar omnium. Hoc ipse Imperator IESVS, toto corpore suo sacratissimo in cruce instar tympani extenso, hoc luxatis ac dinumeratis ossibus omnibus, quasi iam totidem buccinis & tubis, nobis intonuit, intonatque etiamnum: hoc ad extremum cruore suo præciosissimo animis nostris inscribit: *A vexillo ne absis.*

Elo-